Temps Ordinari - Corpus Christi

Per Administrador el dg., 25/05/2008 - 09:00

Dt 8,2-3.14b-16a
1 Co 10,16-17
Jn 6,51-58

*"Tres jueves hay en el año que relucen más que el sol.."*El folklore de les processons: la intuïció cristiana de no reduir Déu a les sagristiesQuan s'acosta la diada de Corpus sempre trobes qui et parla de les processons que es feien pels carrers de ciutats i pobles. Eren manifestacions de fervor popular. Deixaven darrera la seva petja de flors i cera verge, de carrers encatifats i estètica multicolor. Recordo la de Barcelona del anys 50 que anàvem a contemplar amb tota la família des dels balcons de l'Hotel Oriente, perquè hi teníem un parents assidus, en què representats dels diferents estaments de la ciutat s'exhibien amb una barreja de fe i nacionalcatolicisme. Acabava amb el Sr. Governador de torn, amb el veterans de la guerra de Cuba i la carrossa de Martí l'Humà.Molta parafernàlia poc teològica, però, avui, penso que hi havia, més enllà i per sobre de tot, una intuïció seriosa: El nostre Déu no és un Déu de sagristia. L'Encarnació del fill de Déu va ser un Jesús fent vida enmig de la gent pels camins i places del poblets de Palestina. Poques estones es va tancar en el Temple. Perquè la vida real, la que necessita la Paraula del Senyor és la vida del carrer, de les places, la vida de l'home i la dona que s'escarrassen per superar, per sobreviure a la intempèrie. Allà hi hem de portar Jesús i el seu missatge. Per tant, podríem començar la nostra celebració eucarística diumenge vinent cantant allò de *Marxem en pau per les places.. pels camins del món!*L'Eucaristia dominical no és un afer íntim i privat, ans una presència de Jesús que reclama aire lliure. L'Eucaristia -Jesús- sempre va anar a la recerca d'homes i dones de cor assedegat de companyonia i germanor que potser difícilment la trobaran en els nostres temples urbans, però sí en eucaristies festives, més informals, més viscudes, menys rituals, menys de gallofa, però de més festa i germanor. Déu, però, es farà present i sagrament tant en el silenci del monjo dient solitari la seva missa, com a la parròquia de la meva circumscripció geogràfica, o la parròquia de la meva i viva comunitat fraternal. Jesús és massa per pretendre encotillar-lo amb els nostres rituals. Jesús, però, en inserir-se a la vida, fou primer mestre de la inculturació.Nota. Aquesta reflexió em va venir al cap a l'hora de concelebrar l'eucaristia en un enterrament molt sentit i nombrós, el 15 de març passat (festa litúrgica de St. Josep, ja que el 19 era dimecres sant), el bon mossèn es va sentir lligat a dir la missa de St. Josep litúrgic, si bé penso que deuria quedar satisfet alertant als fidels que St. Josep era patró de la bona mort. La meva carn és veritable menjar.De la festa d'avui -de l'Evangeli d'avui- en vull donar dues pinzellades: es pot ser bon cristià sense sentir-se esclau de preceptes dominicals ("*los preceptos de la iglesia son cinco",* com ens ensenyaven al catecisme), però dubto que pugui ser bon cristià qui ha aparcat l'Eucaristia de la seva vida cristiana.L'esser humà per viure, ha estat engendrat i parit. Ja és un esser viu. Però si vol seguir viu i créixer s'ha d'alimentar. Amb el Baptisme s'incorpora a la vida cristiana, però, si no menja, no pot seguir tenint vida. Sant Pere ja es va escandalitzar quan Jesús li va presentar com aliment la seva carn i la seva sang. Segueix sent escàndol i misteri. La pastoral de l'Eucaristia pot acostar la Missa, fer-la un xic més entenedora, pot embolicar-la amb gregorià, guitarres o power points i pantalles gegants, però que Jesús és fa pa a compartir és un misteri de fe íntim personal i eclesial, però alhora tan joiós i vivificador que no ens està permès segrestar-lo del món real i tancar-lo a la sagristia o al temple.

ETIQUETES
PRECEPTE EUCARISTIA PROCESSONS ENCARNACIÓ TEMPLE SAGRISTIA ALIMENT